

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 91/2015
29.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене О.Ш., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене О.Ш., адвоката Ј.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К бр.217/13 од 12.09.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж 477/14 од 24.11.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 29.01.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене О.Ш., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К бр.217/13 од 12.09.2014. године и Вишег суда у Панчеву Кж 477/14 од 24.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К бр.217/13 од 12.09.2014. године, окривљена О.Ш., оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђена на новчану казну у одређеном износу од 10.000,00 динара и обавезана да исту плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те је одређено да ће се ова казна уколико је окривљена не плати у остављеном року заменити казном затвора и извршити тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. На основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, окривљена О.Ш. је ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

На основу члана 264. став 1. и 265. став 3. у вези члана 261. став 2. тачка 1) ЗКП, окривљена О.Ш. је обавезана да на име паушала уплати износ од 3.000,00 динара, као и да приватном тужиоцу по противтужби – оштећеној С.В., накнади трошкове кривичног поступка у износу од 106.500,00 динара, које је приватна тужиља имала по основу ангажовања пуномоћника, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана

258. став 4. ЗКП, приватна тужила – оштећена О.Ш. је са имовинскоправним захтевом у неодређеном износу упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 477/14 од 24.11.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљене С.В. и браниоца окривљене О.Ш., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене О.Ш., адвокат Ј.Ћ., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 438. став 1. тачка 1. и члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи наведене одлуке тако што ће донети пресуду којом се оптужба одбија.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљене О.Ш., Републичком јавном тужиоцу сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Бранилац окривљене О.Ш., у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама на штету окривљене повређен закон из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења по приватној тужби приватне тужиле С.В. од 07.11.2013. године, те да је правилном применом закона требало донети одбијајућу пресуду. Поред тога, бранилац окривљене у захтеву истиче и то да је на штету ове окривљене нижестепеним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, са образложењем да се критични догађај десио дана 11.02.2013. године, да је приватна тужила О.Ш., дана 25.02.2013. године, поднела приватну кривичну тужбу против окривљене С.В. због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, те да је поводом истог догађаја окривљена С.В., дана 07.11.2013. године, поднела противтужбу против окривљене О.Ш., због два кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и кривично дело увреда из члана 170. КЗ, а да је према одредби члана 53. ЗКП, која је важила у време извршења предметних кривичних дела, било прописано да се приватна противтужба може поднети и након протека рока од три месеца, али само у случају ако је приватна тужба поднета због кривичног дела увреда, а подносилац приватне кривичне тужбе је увреду нанео истом приликом, због чега је, према наводима захтева, окривљена С.В. противтужбу могла поднети само у року од три месеца од дана када се десио предметни догађај, који рок је истекао 11.05.2013. године, па је из ових разлога противтужбу С.В. требало одбацити као неблаговремену. Следствено изнетом, бранилац окривљене О.Ш., у захтеву указује да су одредбе члана 65. и 66. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), које су ступиле на снагу након 11.05.2013. године нису могле применити у конкретном случају у смислу члана 602. и 604. ЗКП.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљене неосновани.

Из списка предмета произилази да је окривљена О.Ш., дана 25.02.2013. године, Основном суду у Панчеву, поднела приватну кривичну тужбу против окривљене С.В., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, да је због истог догађаја који се десио дана 11.02.2013. године, окривљена С.В. истом суду поднела приватну кривичну тужбу – противтужбу против окривљене О.Ш., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, да је судија појединац по пријему приватне тужбе приватне тужиље О.Ш., наредбом од 17.06.2013. године заказала главни претрес за 22.08.2013. године и да је главни претрес завршен дана 12.09.2014. године.

Одредбом члана 65. став 2. ЗКП, прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело осумњиченог.

Члан 66. став 1. ЗКП, предвиђа да окривљени против кога је поднета приватна тужба за кривично дело може до завршетка главног претреса и после протеча рока из члана 65. став 2. тог Законика, поднети противтужбу против приватног тужиоца који је према њему истом приликом учинио кривично дело за које се гони по приватној тужби, те ће суд о приватној тужби и противтужби донети једну одлуку.

Одредбом члана 603. ЗКП, која се односи на примену Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), у започетим поступцима прописано је да ће се истрага која је на дан почетка примене тог Законика у току, довршити по одредбама Законика о кривичном поступку („Сл. лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Сл. гласник РС“, број 58/04...76/10), а да ће се даљи ток поступка спровести по одредбама тог законика.

Имајући у виду да је окривљена С.В. поднела приватну тужбу – противтужбу против окривљене О.Ш., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, дана 07.11.2013. године, када је Законик о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72 од 28.09.2011. године), ступио на снагу а да главни претрес по приватној тужби приватне тужиље О.Ш., поднет против окривљене С.В. због кривичног лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, није био завршен, то је по оцени овог суда, приватна тужиља С.В. имала могућност да у смислу одредбе члана 66. став 1. ЗКП, поднесе противтужбу против окривљене О.Ш., због наведених кривичних дела до завршетка главног претреса, што је она у конкретном случају и учинила. Самим тим, првостепени суд је правилном применом одредбе члана 66. ЗКП, мериторно одлучивао о противтужби приватне тужиље С.В., налазећи да је неоснован предлог браниоца окривљене О.Ш., да се наведена противтужба одбаци као неблагоприятна, па су стога наводи захтева браниоца окривљене О.Ш., да је на штету ове окривљене нижестепеним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тиме што је примењен закон који се не може применити, оцењени као неосновани.

Неосновано се захтевом браниоца окривљене указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљене О.Ш., учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, указивањем да је наступила застарелост кривичног гоњења окривљене по приватној тужби приватне тужиле С.В., те да је правилном применом Закона требало донети одбијајућу пресуду. Ово стога јер је кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљена О.Ш., оглашена кривом правноснажном пресудом извршено дана 11.02.2013. године, да је за ово кривично дело прописана новчана казна од 40.000,00 до 200.000,00 динара, то би, имајући у виду одредбе члана 103. тачка 7. и члана 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења окривљене за наведено кривично дело наступила дана 11.02.2017. године, дакле, након доношења другостепене пресуде дана 24.11.2014. године.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**